

stemte Ord om, at vi har Pligt til at forsvare os i Henhold til Folkeforbundstraktatens Bestemmelser. Jeg hørte jo nok, at det ærede Medlem, som nu talte, sluttede med at sige, at hvis vi ikke gik ind for en saadan Ordning, var vor Skæbnetime inde, og det ærede Medlem for 3die Kreds (Mægaard) brugte et lignende Udtryk; han sagde, at hvis vi havde Villien til Livet, maatte vi vise det gennem militær Offervillie, saaledes som den fandt Udtryk i Forsvarsordningen af 1922: Jeg tror ikke, man skal tage dette alt for højtideligt. Jeg tror, man skal se paa Forholdene, som de nu en Gang er, og forstaa, at i hvert Fald det Resultat, man kom til i 1922, ikke byder nogen Garanti for, at vi kan bevare Livet, hvis virkelig Ulykken skulde komme over os. Men vi har for øvrigt paa et tidligere Tidspunkt vist Offervillie i en Udstrækning som vist ikke saa forførdelig mange andre Lande. Jeg tænker her paa 1864. Da viste vi en Offervillie, som ikke ret mange Steder er vist, og hvad blev Resultatet? Resultatet blev et Saar slaat i det danske Folkelegeme saa dybt, at vi behøvede mere end 50 Aar til at komme over den Ulykke, som ramte os den Gang. Men Tanken om at slaa igen, havde jeg nær sagt, Tanken om Revanche modnedes samtidig gennem de højstemte og lyriske Udtryk, som Tiden efter 1864 var saa rig paa, og det var i Virkeligheden først, da vi naaede 1870, at Revanchetanken, Tanken om, at det tabte skulde vindes igen ved Vaabenmagt, i nogen Grad fik sit Dødsstød. Man var oven i Købet i adskillige Kredse den Gang inde paa, at vi skulde ind i en Alliancepolitik, og jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, som sidst talte, saavel som til den højtærede Minister, at mig forekommer det i hvert Fald, at skal man paatage sig krigsmæssige Opgaver, vil en Alliancepolitik ikke være saa farlig som en Politik, der gaar ud fra Teorien om et Neutralitetsforsvar. I sidstnævnte Tilfælde er vi nemlig fuldstændig ude i Tilfældighedernes Meningsløshed.

Ingen kan være blind for, at hvis man virkelig vil have et Neutralitetsforsvar, og dette Neutralitetsforsvar skal være lige- ligt, saa er der ingen Grænse for, hvor vi kan glide hen med vort Militærapparat. Men for Resten maa jeg sige, at hele den Tale om Neutralitetsforsvar, som man hører den ene Gang efter den anden, i sig selv er fuldkommen selvmodsigende, thi det siger sig selv, at i samme Øjeblik som man er inde i et Neutralitetsforsvar, i samme Øjeblik er man i Krig. Det er en selvsagt Ting, og jeg tror i Virkeligheden, at selv de, der i

Øjeblikket raaber paa Militærvæsen, vanskeligt vilde kunne tænke sig Muligheden af at komme ind i en Krig. Men saadan ligger nu en Gang Forholdet, ingen kan være blind for, at i samme Øjeblik som vi gaar ind for Neutralitetsforsvarstanken, gaar vi ogsaa ind for den Tanke, at vi godt kunde komme i Krig. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem for 3die Kreds (Mægaard) fremsatte nogle meget forstandige Betragtninger, da han sagde: Jeg er ikke saa naiv at tro, at det var den Forsvarsordning, vi gennemførte i 1909, der holdt os udenfor Krigen; nej, det, der holdt os udenfor Krigen, sagde det ærede Medlem, var netop, at vi førte en fornuftig og forstandig Udenrigspolitik. Jeg tror ogsaa, at det, det drejer sig om for os, er at føre en forstandig og fornuftig Udenrigspolitik og saa at have det nødvendige Apparat, som forudsættes i Folkeforbundstraktatens Bestemmelser.

Jeg tror altsaa ikke paa, at Neutraliteten skal underbygges med Militærmagt; tværtimod, jeg tror netop, at hvis vi underbygger vor Neutralitet med Militærmagt og er parate til at bruge denne, har vi Krigen i det Øjeblik, vi gaar ud i Forsvaret for vor Neutralitet. Det er noget, der siger sig selv: Neutralitetsforsvar er Krig og ikke noget andet. Men saa siger man: Ja, men ellers gaar det rent galt, ellers vil, som det ærede Medlem, der sidst talte, sagde, vor Skæbnetime være inde. Dertil svarer jeg: Hvor ved det ærede Medlem det fra? Det forekommer mig tværtimod, at de historiske Kendsgerninger viser det modsatte. Jeg nævnte for et Øjeblik siden 1864, men der er jo senere foregaaet Begivenheder, der er foregaaet Neutralitetskrænkelser, som ikke er blevet besvaret paa den Maade, man her synes at forudsætte. Jeg behøver i saa Henseende blot at nævne Italiens Angreb paa Grækenland, det saakaldte Korfuangreb. Man vil ganske sikkert erindre, at da Italien krænkede Grækenlands Neutralitet, svarede Grækenland ikke: Vi har Forpligtelse til at forsvare vor Neutralitet, og derfor fører vi nu Krig mod Italien. Nej, man klagede til Folkeforbundet. Grækenland var i Virkeligheden stillet paa samme Maade, som vi vilde være stillet overfor en hvilken som helst stor Nation; man var ganske klar over, at i det Øjeblik man gik til et Neutralitetsforsvar overfor Italien, vilde Landets Skæbnetime være inde. Det forstod man i Grækenland, og derfor sagde man: Vi vil ikke ind i den Krig, som man her vil paaføre os fra Italiens Side, eller ind i et Neutralitetsforsvar, hvilket efter